

Arrest

nr. 148 504 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Ghanese nationaliteit, huwde op 20 oktober 2006, in Ghana, met mevrouw K. G, van Ghanese nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Zij diende op 13 maart 2007 een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van haar echtgenote. Dit visum werd haar op 29 mei 2007 toegestaan.

Daar er getwijfeld werd aan de identiteit en de authenticiteit van haar paspoort, werd zij d.d. 10 oktober 2007 administratief aangehouden met het oog op verwijdering.

Niettegenstaande geknoei werd vastgesteld aangaande de op het paspoort aangebrachte handtekening bleken er geen andere vervalsingen terug te vinden aan de personaliapagina. Zij werd op 19 oktober 2007 vrijgesteld zonder meer.

De verzoekende partij werd op 24 april 2008 in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 2 april 2009 krijgt het Bestuur melding van de stad Antwerpen dat de foto van de verzoekende partij op haar elektronische verblijfskaart niet overeenkwam met die op haar oud paspoort. Het kwam wel overeen met die op haar nieuw paspoort.

Haar echtgenote verwierf op 2 juli 2010 de Belgische nationaliteit en in functie daarvan diende de verzoekende partij op 16 september 2010, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Zij werd op 7 april 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 10 maart 2016.

Overeenkomstig een 'Certificate of confirmation of Dissolution of Customary Marriage' opgesteld door 'The Superior Court of Judicature, Cape Coast' zouden de verzoekende partij en mevrouw K. sedert 2 november 2010 niet langer gehuwd zijn.

In december 2010 krijgt de lokale politie Antwerpen melding van de vader van mevrouw K. dat de verzoekende partij na haar vrijlating in 2007 niet naar haar huis is teruggekeerd en dat het om een nephuwelijk zou gaan.

Verder onderzoek van de lokale politie Antwerpen naar de foto's van de verzoekende partij heeft uitgewezen dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij, genomen in 2007 naar aanleiding van het onderzoek naar haar paspoort niet overeenkomen met de vingerafdrukken van A. T. K. genomen op 21 december 2013 in het kader van een onderzoek naar haar identiteit. De vingerafdrukken genomen in 2007 stemmen echter wel overeen met de vingerafdrukken van A. E. voor wie een PV werd opgesteld toen iemand anders diens rijexamen ging afleggen. Hieruit volgt dat de persoon die zich nu bedient van de naam A. T. K. niet de persoon is aan wie destijds het visum gezinshereniging werd afgegeven.

Het Bestuur besliste op 17 februari 2014, conform artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van de persoon die verklaart te heten Naam: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Op 13.03.2007 werd door AT een visumaanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn echtgenote GK met wie hij huwde op 20.10.2006 op basis van het art 10 al 1,4° van de wet van 15.12.1980. Dit visum werd toegestaan op 29.05.2007. Toen hij zich op 10.10.2007 ging aanmelden bij de gemeente voor inschrijving werd hij administratief aangehouden door de politie omdat er geknoeid was met de handtekening van het paspoort dat hij voorlegde. Zijn vingerafdrukken werden genomen en hij werd ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). De betrokkene werd opgesloten in het gesloten centrum ter identificatie. Negen dagen later werd hij vrijgesteld zonder meer. In december 2010 krijgt de lokale politie Antwerpen melding dat de betrokkene na zijn vrijlating niet naar zijn vrouw is teruggekeerd en dat het huwelijk tussen betrokkenen en K 'nep' is. Op 02.04.09 krijgt de DVZ melding van de gemeente

Antwerpen dat de foto van de betrokkene op zijn elektronische verblijfskaart niet overeenkwam met die op zijn oud paspoort. Het kwam wel overeen met de foto op zijn nieuw paspoort. In tussentijd werd zijn echtgenote Belgische op 02.07.2010 en kon hij op 16.09.2010 een aanvraag vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdane indienen. Hij verkreeg zijn F kaart op 07.04.2011. Op 14.06.11 werd een document voorgelegd 'certificate of confirmation of dissolution of customary marriage' opgesteld door the superior court of judicature, Cape Coast, waaruit moet blijken dat de betrokkene en mevrouw K niet langer gehuwd zijn sinds 02.11.2010.

Verder onderzoek van de lokale politie Antwerpen naar de foto's van mijnheer heeft het volgende uitgewezen: De vingerafdrukken (met batchnummer 802000021890) van ATK die genomen werden in 2007 naar aanleiding van het onderzoek naar zijn paspoort (PV nummer xxx) komen niet overeen met de vingerafdrukken genomen van ATK op 21.12.2013 (met batchnummer C00000225155) in het kader van het onderzoek naar zijn identiteit (pv AN.55.LB.181651). De vingerafdrukken genomen van de betrokkene in 2007 komen wél overeen met de vingerafdrukken van een zekere AE voor wie PV (xxx) werd opgesteld toen iemand anders diens rijexamen ging afleggen. Hieruit volgt dat de persoon die zich nu bedient van de naam AT niet de persoon is aan wie destijds het visum gezinshereniging werd afgegeven. De huidige persoon heeft de plaats als 'echtgenoot' ingenomen. Logischerwijs heeft hij dus geen recht op het verblijfsrecht dat er uit voortvloeit. De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vloeit voort uit dezelfde usurpatie van het oorspronkelijk verblijfsrecht toegekend aan een andere persoon. Voor deze aanvraag werd overigens dezelfde huwelijksakte (met nummer 1774/MC/2006) voorgelegd als bij de visumaanvraag. Deze Procedure bestendigde dus de valse situatie die reeds bestond voor mevrouw Belg werd. Dezelfde huwelijksakte werd voorgelegd bij deze aanvraag als bij de aanvraag tot het verkrijgen van een visum obv art 10 van de wet van 15.12.1980, maar werd dus door een andere persoon gebruikt. Argumenteren dat het visum oorspronkelijk niet aan de echte persoon werd toegekend pleit de huidige AT niet vrij. Gesteld dat hij de werkelijke echtgenoot van mevrouw K zou zijn heeft hij duidelijk geen bezwaar gehad tegen het feit dat een andere man in gezinshereniging kwam met zijn echtgenote en heeft hij hieruit profijt gehaald door diens valselijk verkregen wettig verblijf in te nemen. Indien hij in werkelijkheid niet de echtgenoot van mevrouw K is, staat de zaak er nog duidelijker voor. De fraude staat vast. Alle betrokkenen hebben te kwader trouw gehandeld tegenover de Belgische overheid. Deze werd intentioneel om de tuin geleid door de beide mannen die de identiteit AT gebruikten en KG. Mevrouw kan moeilijk ontkennen weet te hebben gehad van de identiteitswissel van haar echtgenoot gezien ze de 'eerste' AT vergezelde naar de vreemdelingendienst van de gemeente voor inschrijving en hem bezocht in het gesloten centrum toen hij daar in 2007 opgesloten was en ze later samenleefde met de 'tweede' AT en toeliet dat hij in functie van haar verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan verkreeg. De fraude was van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan en dus dient de F kaart te worden Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

Op 26 juli 2014 werd mevrouw K, samen met haar 5 minderjarige kinderen, afgevoerd van de bevolkingsregisters ingevolge van vestiging in het buitenland, met name Groot-Brittannië.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de concrete situatie. Zo stelt zij dat zij een verblijf verkreeg op grond van gezinshereniging met haar echtgenote. Verder stelt zij dat er geen rekening werd gehouden met haar schoolgaande minderjarige kinderen die eveneens over een verblijfsrecht beschikken en met wie zij een hechte affectieve band heeft.

Vooreerst stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegt dat zij niet de persoon is aan wie in 2007 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij weerlegt evenmin de bevindingen van de lokale politie te Antwerpen waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van ATK genomen op 21 december 2013 niet overeenstemmen met de vingerafdrukken van ATK genomen op 11 oktober 2007. Terecht stelt de verwerende partij dat de

huidige ATK, door usurpatie, de plaats heeft ingenomen van ATK, aan wie in 2007 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zoals de verwerende partij stelt, blijkt dat de aanvraag van de verblijfskaart voortgevloeid is uit dezelfde usurpatie, waaruit blijkt dat er sprake is van fraude. De verzoekende partij brengt dienaangaande geen concrete gegevens aan ter weerlegging van de vastgesteld fraude, zodat kan worden aangenomen dat zij op dit punt instemt met de weergegeven motieven.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar concrete situatie kan zij aldus niet worden gevolgd.

Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er informatie terug te vinden is aangaande kinderen waarvan de verzoekende partij beweert de vader te zijn en waarvan zij stelt een affectieve band te onderhouden met deze kinderen. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij daadwerkelijk de vader is van deze kinderen en of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven met deze kinderen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met het bestaan van deze kinderen.

Aangezien artikel 42septies van de vreemdelingenwet stelt dat de minister een einde kan stellen aan het verblijfsrecht wanneer er sprake is van fraude, hetgeen wijst op een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar ze aangeeft dat de verwerende partij op zijn minst rekening had moeten houden met het bestaan van de kinderen bij haar beoordeling, zowel inzake het beëindigen van het verblijfsrecht, als bij het treffen van de verwijderingsmaatregel.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU